

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תרפ"א
עש"ק פ' תבוא, ט"ו אלול ה'תשפ"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ו שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ד שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

הו"ח ר' רחמים הכהן שיחי' בן מרגרט ע"ה דואק
לרגל יום ההולדת שלו לאויוש"ט, ביום כ"א אלול ה'תשפ"ו
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו

מרת ליליאן עלי'ה תחי'
ומשפחתם שיחיו דואק

* * *

לזכות

הו"ח ר' שמואל שיחי' בן טשארנא גיטל ע"ה סטראל
לרגל יום ההולדת שלו לאויוש"ט, ביום י"ט אלול ה'תשפ"ו
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו

מרת מלכה שיינדל תחי'
ומשפחתם שיחיו סטראל

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

איפה היית בט"ו אלול? ... / משיחת ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ז

זמן הגאולה

7

הקשר והשייכות בין פ' תבוא לח"י אלול / הזמן הנוכחי באור הגאולה

ניצוצות של משיח

11

אלו שלא רוצים שיצעקו "משיח נאו" ואלו שעומדים כנגדם / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

וילחום מלחמת ה' - וינצח

13

מוכרחים לעמוד חזק בקומה זקופה, ואם נחוץ - עם נשק / משיחות כ"ק אד"ש מה"ם בענין שלימות העם והארץ

כתב יד קודש

15

איזה פרק תהלים אומר אדם ביום ההולדת שלו? / צילום נדיר ממענה כ"ק אד"ש מה"ם

איזה פרק תהלים אומר אדם ביום ההולדת שלו?

מתוך מענות הקודש של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לעורך הספר
"הערות וצינונים ללוח היום יום" הרב מיכאל אהרן זעליגסאן שי', שנחשפו
בעבר בגליונות "יחי המלך", ולקראת ח"י אלול - יום הולדת שני המאורות
הגדולים הבעש"ט ואדמו"ר הזקן, הננו מפרסמים להלן צילום (בהקטנה מהגודל
המקורי)

3) בנספחים (שטלחתי אז) כתבתי: שקו"ש ע"ד אמירת הקאפיטל תהלים המתאים למספר שנותיו
של אדם ביום ההולדת שלו. האם לומר קאפיטל החדש או גם הישן?

פענוח המענה:

העורך שאל על-דבר אמירת הקאפיטל תהלים המתאים למספר שנותיו של אדם ביום
ההולדת שלו, האם לומר רק קאפיטל החדש או גם הישן?

כ"ק אד"ש מה"מ הקיף התיבות "גם הישן" וכתב: מהי שייכותו (ה"ז ישן).

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

יחי המלך /

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

לרגע וכו' (שאינן להאריך בענינים המצערין), אלא שלום כדבעי, שלום של אמת ושלום בר-קיימא – שזה יכול להיות דוקא כשמתנהגים על-פי התורה ש"ניתנה לעשות שלום בעולם", וכפי שכתוב ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום", וכדאיתא במדרש שבשעת מתן-תורה נפלה אימה ופחד על אומות-העולם, וכשהם באו לבלעם ושאלוהו מאי האי? ענה להם בלעם, שהקב"ה "תורה נותן לעמו, שנאמר ה' עוז לעמו יתן", אזי הם ענו: "ה' יברך את עמו בשלום", ואז נהיה שלום בכל העולם, וחיו בשלום עם בני".

ומכיון ש"התורה היא נצחית" מדור לדור, משנה לשנה ומיום ליום – זו הדרך היחידה לעקוף ולהבטיח את הענין של פיקוח-נפש עם כל הענינים הבלתי-רצויים.

ואז יוצאים ידי-חובה בכך שאוחזים את הנשק לשעה קלה, מכיון ש"תפול עליהם אימתה ופחד בגדול זרועך ידמו כאבן", ויהיה "ונתתי שלום בארץ" עד ל"הלכו גויים לאורך", ומלכתחילה לא תהיה קא-סלקא-דעתך על ענינים אחרים, מכיון שלא יהיו ה"מהרסיך ומחריביך ממך יצאו".

מוסרים ענין שאין להשיבו, תמורת הבטחה בדיבור

[.] ומה שחתמו ודברו על השלום – זהו דבר שיכולים לעשותו היום, ולמחרת לבטלו לגמרי. מה-שאין-כן כשנותנים שטח – הרי לא יוכלו מחר להתחרט ולקחת את השטח בחזרה, זהו ענין ש"אין להשיב" – מוציאים משם את הצבא ומסירים את כל הענינים הקשורים לניהול המקום!

זאת אומרת, שמוסרים ענין שאי-אפשר להשיבו אחר-כך, תמורת הבטחה בדיבור מאחד שלא יודעים (והוא עצמו אומר שאינו יודע) כמה זמן הוא יחזיק (כיון שזה תלוי בכמה ענינים), והוא מבטיח דבר שיכולים לשנותו בכל יום לפי מה שרוצים!

ובנוגע לערבות שנותנת ממשלה זו וממשלה אחרת (ארה"ב) – הם נתנו ערבות גם בעבר וראו כיצד זה נגמר!

שכל זה הוא נוסף על עצם הענין, שבשעה שמודיעים שמוכנים להתפטר משטח מסוים ולתיתו בתנאים מיוחדים – זה גופא הוכחה שאומרים שהשטח אינו שייך ליהודים באופן של "נחלת עולם".

(תרגום חפשי משיחת ח"י אלול ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיית וברוחניות

נרבת מהיטבאל יומות

איפה היית בט"ו אלול?!

חשבותי, שבשובי אתמול מה"אוהל" אראה איך שב"770" הולכת מהפיכה ("חאדאראם") מצד ה"שטורעם" של יום ההולדת דתומכי תמימים • הרי למדת בתומכי תמימים והיתה לך הנאה מכך שלמדת שם, עד שזה נוגע לכרנסה - אבל כשמגיע ט"ו אלול אי אפשר למצוא אותו בשום מקום... • מדוע שכונה זו שונה מכל השכונות האחרות - אינני יודע! ובנוגע לתירוץ הידוע שסמוך לים יבש וכו' - האמנם אפילו לא טיפה קטנה?!... • ובנוגע לכופל - אע"פ שבט"ו אלול לא הרעישו - ישנו הלימוד מכסח שני, שאף פעם לא אבוד, ובמילא אפשר להשלים את חגיגת יום ההולדת בימים שלאחר-זה • תרגום חפשי משיחת ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו (כקביעות שנה זו) - בלתי מוגה

בדורו וה"מנהל פועל" הוא נשיא דורנו³ [שכמה שהנשיא נעלה, פעולותיו נעלות יותר, ובפרט פעולות הנוגעות לרבים] - שביום הולדת (התייסדות) הישיבה "מזלו גובר"⁴.

[.] מובן, שהוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר כיצד לנצל את יום ההולדת חלה גם בנוגע ליום הולדת דהתייסדות ישיבת תומכי תמימים בט"ו אלול - שכל אלו שיש להם שייכות עם ישיבת תומכי תמימים צריכים בודאי לנצל יום זה בחגיגת יום הולדת של

א. כיון שט"ו אלול הוא יום ההתייסדות של ישיבת תומכי תמימים - מובן גודל העילוי דיום זה בקשר עם ישיבת תומכי תמימים.

כידוע גודל העילוי של יום הולדת האדם בכלל, אפילו של אינו יהודי - שאזי "מזלו שולט ועוזר לו"¹, עאכ"כ של יהודי, עאכ"כ של צדיק ונשיא². ומזה מובן - גם בנוגע ליום ההולדת של ישיבה, שהוא ענין כללי ונוגע לרבים, ועאכ"כ ישיבה שנתייסדה ע"י נשיא

(3) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ח (סה"מ תרפ"ח ע' 1).

(4) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע שם.

(1) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח - בקה"ע שם.

(2) ראה לקו"ש ח"ה ע' 86 שוה"ג להערה 1. וש"נ.

מוכרחים לעמוד חזק בקומה זקופה, ואם נחוץ – עם נשק

[.] על-פי האמור לעיל, מובן היוקר של כל שעל, כל טפח ואפילו 'משהו' מארץ ישראל, ועד כמה זה קשור עם כל יהודי ועם כל בני, עד שכל יהודי וכל בני הם ה'בעלי-בתים' על כל שעל, כל טפח וכל 'משהו' מארץ הקודש.

ואין לאף אחד רשות להתנהג כבעל-הבית ("בעה"ב"טעווען") על זה – כאשר זה לא ע"פ ההוראה ש"נתנה לנו" (רש"י ר"פ בראשית), שהנותן הוא הקב"ה בעצמו, כפי שהורה בתורתו "תורת חיים" (הוראה בחיים), ובתורה נאמר שארץ ישראל ניתנה ל"עם עולם" ובאופן ד"נחלת עולם".

וכדי שיהיה "ונתתי שלום בארץ", שלום אמיתי – צריכה ארץ ישראל להתנהל כפי רצון הבורא שהוא ה'בעל-הבית' של כל העולם כולו, על-אחת-כמה-וכמה של ארץ ישראל ששם האלוקות היא בגלוי, כמאמר הכתוב "ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה".

אשר אחת מהוראות התורה היא – "לא תחנם".

ונוסף לזה: ישנו פסק-דין ברור בשולחן-ערוך, שבכל מקום שיהודים התיישבו וחיים שם, בארץ ישראל או בחוץ-לארץ, אזי כאשר עכו"ם "ממשמשים ובאים", אפילו שזה רק "על עסקי תבן וקש" – אסור לפתוח את המקום לפניהם, אפילו כשדובר על שטח בחוץ-לארץ,

והדין הוא ש"יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת", מכיון שזהו ענין של פיקוח-נפש, אפילו כשהם אומרים שהם באים "על עסקי תבן וקש",

ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר רואים בגלוי שזה ענין הקשור עם פיקוח-נפש – לפי פסק-דין ברור של המומחים (על-פי שולחן-ערוך) בענין זה, שאלו הם אנשי הצבא הנמצאים כעת בצבא, ושואמרים את דעתם לא מצד חשבונות מפלגתיים או חשבונות אחרים, אלא מצד החשבון של פיקוח-נפש – שדעת כולם שווה שאסור למסור אפילו שעל אחד, היות וזה ענין של פיקוח-נפש.

ולאחר ששומעים את דעת המומחה לעניני צבא – זה נהיה דין ב"תורת אמת" ו"תורת חיים", שמוכרחים לעמוד באופן חזק ובקומה זקופה, ואם נחוץ – יחד עם נשק, היות וזוהי הדרך למנוע את הענין של פיקוח-נפש, חס-ושלום.

שלום אמיתי – רק כשהוא על-פי תורה

וזוהי הדרך האחת והיחידה שיהי' "ונתתי שלום בארץ" – לא שלום המדומה ושלום

תומכי תמימים היא: יפוצו מעיינותיך חוצה, כלומר, שלא רק ירעישו בעצמם "אונטערן פאפליין"... לא לשם זה ייסדו את תומכי תמימים, אלא שירעישו ("שטורעמען") בגלוי וברבים!

ג. יש לו ע"כ כל מיני תירוצים, ובפרט שזה קשור עם חב"ד, הוא מוצא כל מיני הסברים מדוע לא הרעיש ביום הולדת זה. ובפרט שבשנה זו ט"ו אלול הי' בערב שבת – טוען הוא שע"פ הלכה צריכים להיות עסוקים בהכנות לשבת, ובפרט שבת פ' תבוא, הכניסה לארץ ישראל, ואם כן, אין לו זמן ללכת לנגן ניגון וכיו"ב!

אך מה עוזרים כל התירוצים הללו כאשר ה"בפועל" חסר?! – הרי למדת בתומכי תמימים והיתה לך הנאה מכך שלמדת שם, עד שזה נוגע לפרנסה – אבל כשמגיע ט"ו אלול אי אפשר למצוא אותו בשום מקום...

איפה הוא!?!...

אמנם "כל ישראל בחזקת כשרות"⁷, והוא בודאי עסוק בדברים טובים, אבל כאשר מגיע ענין שהזמן גרמא – יום ההולדת של ישיבת תומכי תמימים שממנה אתה נהנה, צריכים לכל לראש לעשות ענין זה שהזמן גרמא.

ובפועל מסתובבים בנחת ("סטאטעטשנע") ושורר שקט מוחלט, מפחדים שאם יתעוררו, יקומו מתרדמתם ושינתם אשר בה הנשמה "עולה ושואבת לו חיים מלמעלה"⁸!

– אך זה רק "שואבת לו חיים מלמעלה" ואין זו הכוונה של תומכי תמימים, לא לשם כך גידולך! הכוונה של תומכי תמימים היא לעסוק לא רק עם עצמו ("שואבת לו"), אלא שיהי' "יפוצו מעיינותיך חוצה", גם אצל

הישיבה, וכמובן בפשטות שזה שייך לכל אלו שלמדו שם.

ואפי' אלו שלא זכו ללמוד שם, באם הם למדו פעם ממישהו שלמד שם, גם להם יש שייכות לזה. ואפי' אם גם לזה לא זכו, אזי קיבלו הארה דהארה – והיות שכאן מדובר אודות ישיבת תומכי תמימים הקשורה עם חב"ד, חכמה בינה ודעת, הנה מבואר בכ"מ [גם בהמשך תער"ב⁵, שישנם המשלים את עצמם שעד שלא ישמעו שכך כתוב בהמשך ע"ב הם אינם מקבלים זאת...] שדעת (קו האמצעי) נמשך מלמעלה מעלה עד למטה מטה בלי שום שינוי (לא כחכמה ובינה) – ובמילא גם הארה דהארה כו' קשור עם עצם הדבר.

ואם-כן, הרי זה דבר ברור שאתמול (ט"ו אלול), אצל כל הנ"ל היתה צריכה להיות חגיגת יום ההולדת דהתייסדות תומכי תמימים.

ב. לכן חשבתי, שבשובי אתמול מה"אוהל" אראה איך שב"770" הולכת מהפיכה ("חאָדאַראַם") – לא באופן ש"לא יעלה ולא יבוא" (מענין דהיפך השלום ח"ו), אלא מצד ה"שטורעם" של יום ההולדת.

ובפועל הי' שקט מוחלט ("שא שטיל")!... אפילו אם אחד ישב לעצמו בבית, "אונטערן פאפליין" [= לול התרגולים שמתחת לתנור⁵], ושם הרעיש באופן שאין לתאר ("ניט שייכות צו זאָגן") שזהו ט"ו אלול יום ההתייסדות דיישיבת תומכי תמימים, אבל באופן ד"הצנע לכת"⁶, שאף אחד לא יידע מכך – עליו לדעת שלא זו בלבד שאין זו הכוונה של רבותינו נשיאינו, אלא זהו היפך הכוונה! כוונת רבותינו נשיאינו וכוונת ישיבת

(7) רמב"ם הל' קידוש"ח פ"ב ה"ב. וראה גם הל' יסוה"ת ספ"ז.

(8) ב"ר פי"ד, ט.

(5) פשט"ב, וראה גם שם פק"ד.

(5*) כן הי' ברוסיא. המו"ל.

(6) מיכה ו, ח.

מי יציל את המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיחך"?

וזאת היא השליחות של תלמידי ישיבת תומכי תמימים (שנתייסדה ביום ח"י אלול, כנ"ל) – וכשיחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע הידועה "כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו" [שכ"ק מו"ח אדמו"ר חזר עלי' גם פה בארצות הברית בקשר להתייסדות ישיבת תומכי תמימים דארצות הברית] – שהתמימים יצילו המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיחך".

דלא זו בלבד שאצלם מאירה האמונה בביאת המשיח בכל תקפה, אלא עוד זאת, שהם שפיעו גם על בני"י שבסביבתם להאמין ולחכות לביאת המשיח (שזהו תפקידם של תלמידי ישיבת תומכי תמימים – להיות "נרות להאיר").

ומסיים במזמור התהלים – "ברוך ה' לעולם **אמן ואמן**", שהובטחנו בנצחון מלחמה זו [שזהו התוכן של תיבת "אמן", כדאיתא בסוף נזיר דעניית אמן היא בדוגמת "גבורים נוצחים"], ולא רק נצחון באופן שמבטלים ההתנגדות והחירוף נגד "עקבות משיחך", אלא שהמנגדים עצמם נהפכים לטוב.

(משיחת ח"י אלול ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)

יש בכחו של ה'וענית ואמרת' להביא את הגאולה בפועל

השלימות ד"תבוא אל הארץ" (וקיום מצות ביכורים בפשטות) תהי' בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהי' "כימי צאתך מארץ מצרים", כמדובר בפרשת ביכורים.

כיון שזהו ענין הכי עיקרי שהזמן גרמא – כי ע"פ כל הסימנים היתה הגאולה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב – מובן שה'וענית ואמרת לפני ה' אלקיך", ובפרט בחודש אלול כאשר "רשאין כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם" – צריכה להיות בקשה מיוחדת "עד מתי"?...! שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש!

והיות, שה'וענית ואמרת" בא מיהודי – שהוא "ביכורים" לה', "כולא חד" עם הקב"ה, וה'וענית ואמרת" נאמר "לפני הוי' אלקיך" (כולל בפירושו לפני – בפנימיות, כנ"ל) – מובן שה'וענית ואמרת" יש בכחו להביא את הגאולה **בפועל** [כפי שה'ונצעק אל ה'" בגלות מצרים "וישמע ה' את קולנו גו' ויוציאנו ביד חזקה גו' ויביאנו גו' ויתן לנו את הארץ הזאת"], עד יתירה מזה – ש"טרם יקראו ואני אענה": היות שישנה המציאות דקורא (יהודי), והוא נמצא במצב ד"יקראו", אין הקב"ה ממתינ' עד שתהי' הקריאה בפועל, אלא **"טרם יקראו ואני אענה"**.

(קטע משיחות ש"פ תבוא, כ"א אלול ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית)

אחרים!

ד. זו נהיתה מכה שלא כתובה בתורה: מתי שבא לענין של **עשי' בפועל**, אף אחד אינו עושה כלום והענין נשאר תקוע באמצע!

ולא רק שלבד לא עושים – שאז עוד הי' אפשר לתרץ שיש לו דברים טובים יותר לעסוק בהם (אע"פ שגם זה לא תירוץ) – אלא אפי' לא מעוררים את השני שיעסוק בזה, שעל זה אין כבר שום תירוץ (גם לשיטתו שהוא עסוק בדברים אחרים)!

וגם אם קורה שחושבים על זה, משכנעים את עצמם שזהו "קדירא דבי שותפי", ובמילא הוא אווז שלא צריך לעשות כלום וסומך על השותפים האחרים שיעשו.

ומי מדבר בכלל כאשר הוא חושב שישנם גדולים ממנו, שאז הם הרי לא רק שותפים שונים איתו, אלא גדולים ממנו – וא"כ הם צריכים לעשות!

ובפועל – לאחר כל התירוצים – אף אחד לא עושה כלום, כולם באותו תירוץ שהוא סומך על אחרים שיעשו. ועד כדי כך שלאף אחד לא נופל רעיון לעורר עכ"פ את השני שצריכים לעשות משהו.

עד שבא עז פנים ועושה לבדו, או שהוא מנדנד לשני עד כדי כך שהוא לא נותן לו לישון – ואז אולי הוא עושה משהו.

ה. אפילו אם מתעוררים, כותבים, שואלים ומעוררים את השני שיש לעשות משהו – הרי זה נשאר בזה, ואח"כ לא שומעים ממנו כלום!... שמזה מובן המענה שנותנים להשואל, מתוך ידיעה שהוא שואל רק כדי לצאת ידי-חובה ואח"כ הוא הולך שוב לישון.

יהודי ירושלמי סיפר לי פעם, שהי' אחד שנהג לרדת לחייו ופעם אחת בערב יוהכ"פ (או ערב ר"ח) הגיע אליו לבקש מחילה. ההוא ידע הרי עם מי יש לו עסק, וידע שלמחרת

הוא ימשיך להתנהג איתו באותו יחס, ולאידך ידע את הדין? שכאשר באים לבקש מחילה (ובפרט ג' פעמים) יש למחול (ואם אינו מוחל הוא אכזר), אזי עלתה לו המצאה ואמר לאותו אחד: באותה מדה שהנך מבקש ממני מחילה – כך הנני מוחל לך!...

וכך גם בעניננו: כשאחד בא כבר לשאול מה לעשות, אבל עושה זאת רק כדי לצאת ידי-חובה – עונים לו גם באופן כזה.

וכאמור זו נהיתה מכה שלא כתובה בתורה, שכשבא לענין של עשי' בפועל, אף אחד לא עושה מאומה.

ו. וכך זה לא רק בנוגע ליום ההולדת של תומכי תמימים, אלא בנוגע לכו"כ ענינים, כולל גם בנוגע לעניני השכונה.

– מדוע שכונה זו שונה מכל השכונות האחרות? אינני יודע!

ובנוגע לתירוץ הידוע שסמוך לים יבש וכו' ("ארום ים איז טרוקען") – אבל האמנם אפילו לא טיפה קטנה ("חלשות-טראפן")?...! עם תירוץ זה אינם מרמים אפילו את עצמם. כידוע הפתגם של אדמו"ר המהר"ש, שאת הקב"ה לא מרמים, ואת השני גם לא מרמים, רק את עצמם מרמים, ומהו הקונץ לרמות טיפש! ובעניננו: אפילו את עצמם אינם מרמים בתירוץ הנ"ל מדוע שכונה זו שונה, כיון שיודעים לבד שאין זה תירוץ כלל.

ההסברה היחידה ע"כ היא: כיון שאף אחד לא עושה כלום במעשה בפועל, כנ"ל.

ז. [.] ובנוגע לפועל – בקשר ליום ההולדת של ישיבת תו"ת בט"ו אלול:

אע"פ שבט"ו אלול לא הרעישו – ישנו הלימוד (מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹⁰) מפסח שני, שאף פעם לא אבוד ("עס איז

(9 שו"ע אדה"ז או"ח סתר"ו ס"ד.

(10 "היום יום" – י"ד אייר, פסח שני. סה"ש תש"א ע' 115.

החשש שגם במקומות אחרים שהיו צריכים לחגוג את יום ההולדת גם לא חגגו כדבעי – לכן יש למסור גם להם שאף פעם לא אבוד ואפשר עכשיו להשלים זאת באופן ד"כפליים לתושי".

ובפשטות – שהיום, או היום בלילה, או מחר, ויש מחר לאחר זמן [אבל ככל שיותר סמוך לט"ו אלול, כך מקבלים יותר שפע מט"ו אלול] – יחגגו את חגיגת יום ההולדת דישיבת תומכי תמימים ביתר שאת וביתר עוז, באופן ד"כפליים לתושי".

ניטא קיין פארפאלן" ובמילא אפשר להשלים את חגיגת יום ההולדת בימים שלאחרי-זה.

ולהשלים ביתר שאת וביתר עוז – באופן ד"כפליים לתושי"11, ובאופן ד"פסח שני", שמעלה גם את ענין החמץ, כמבואר בכ"מ שבחג הפסח כיון שלא יכולים לברר את החמץ לכן מבערים אותו, משא"כ בפסח שני ש"חמץ ומצה עמו בבית", כיון שישנו הכח להעלות את החמץ, מעין ובדוגמת הקרבת שתי הלחם בחג השבועות¹².

וכיון שכאן לא ערכו יום הולדת, עולה

(12) ראה לקו"ש חכ"ב ס"ע 31 ואילך. וש"נ.

(11) ל' הכתוב – איוב יא, ו. וראה שמו"ר רפמ"ו.

אלו שלא רוצים שיצעקו "משיח נאו" ואלו שעומדים כנגדם

הקטע הבא הינו רשימה מילולית מסרט ההקלטה משיחת ליל הושענה-רבה ה'תשמ"ג, בתרגום חפשי ללה"ק – בעריכת מערכת "יחי המלך" (בלתי מוגה) ההדגשות הן במקומות בהם הגביה כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א את קולו הק'

ישנה שיחה ארוכה שהרבי נ"ע אמר (וכפי שנשיא דורנו קורא לה בשם מאמר), והתחיל את השיחה בזה ש"כל היוצא למלחמת בית דוד גט כריתות כותב לאשתו".

וביאר זאת (כמו את תוכן כל השיחה כולה) – שזה הולך על הפעולה שלו – ההתייחסות על-ידו דישיבת "תומכי-תמימים", לעשות ה"נרות להאיר" שיאירו אח"כ את כל העולם (כפי שהוא מבאר שם), עד ב"עקבתא דמשיחא", שאז צריך להלחם עם "חרפו אויבך הוי' חרפו עקבות משיחך", אלו שלא רוצים שיצעקו "משיח נאו" – אע"פ שהם עצמם רואים את ההוראה ברורה בגמ' שזהו "עקבות משיחך" –

זקוקים לאלו שיעמדו כנגדם ("די וואס זאָלן שטעלן זיך אַנטקעגן"), וזה נקרא "מלחמת בית דוד" – הארה של משיח (כפי שהוא אומר שם ומבאר באריכות) וגילוי של משיח...

צבא מיוחד בעל כחות מיוחדים שילחם עמם ויבטלם

ידועה השיחה של כ"ק אדנ"ע (שנמסרה ונדפסה עוה"פ ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) בענין של "כל היוצא למלחמת בית דוד", שבה נתבאר תפקידם של תלמידי התמימים, ונקודת הדברים – שכיון שב"עקבות משיחך" ישנם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", יש צורך בצבא מיוחד בעל כחות מיוחדים שילחם עמם ויבטלם, וזהו תפקידם של תלמידי התמימים, "חיילי בית דוד", אשר, ע"י עבודתם בגילוי והפצת אור החסידות (יפוצו מעינותיך חוצה) פועלים ביאת המשיח בפועל ממש.

(משיחת ליל ועש"ק 9' תבוא, ט"ו אלול ה'תשמ"ט – בלתי מוגה)

מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, ישראל רחמים בן חיה מושקא, מענדל בן חיה מושקא, ושמואל מאיר בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לע"נ ר' ברוך אהרן בן ישראל דוד ע"ה

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

משיחא, שאז "תבוא אל הארץ . . וירשתה וישבת בה" בתכלית השלימות, ובמילא, גם עבודת ההכנה בזמן הזה נעשית בתכלית השלימות.

התפשטות החסידות מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ"

ה. והדגשה יתירה בזה – לאחר הפצת המעיינות חוצה (תוכן הענין דח"י אלול) בתכלית ההתפשטות עד לחוצה שאין חוצה ממנו, בהתאם לציווי בפ' תבוא "וכתבת גו' את כל דברי התורה הזאת באר היטב"²⁸, "בשבעים לשון"²⁹ – ע"י נשיא דורנו³⁰, שעל ידו נעשה פירסום והפצת תורת החסידות גם בלשונו דארה"ע.

והענין בזה:

הצורך בכתבת התורה, כולל פנימיות התורה, "בשבעים לשון", כשעומדים בסמיכות לזמן ד"תבוא אל הארץ" (בגאולה האמיתית והשלימה) הוא – בשתיים:

א) בשביל אוה"ע, שהרי לעתיד לבוא נאמר "ועמדו זרים ורעו צאנכם"³¹, ובלשון ההפסטה דשבת זו: "ובנו בני נכר חומותיך ומלכיהם ישרתונך"³², ויתירה מזה: "אזכר אהפוך אל עמים שפה ברורה (לשון הקודש)³⁴ . . לעבדו שכס אחד", ולכן, צריכה להיות ההכנה בזמן הזה – ע"י לימוד עניני התורה השייכים אליהם, כולל – עניני אמונת ה' כו' שנתבארו בתורת החסידות, ע"י התרגום בלשונם, שפות שאינן ברורות.

ב) גם בשביל בני" – דמכין שהגאולה צריכה לבוא באופן ד"אחישנה"³⁵, אין זמן להמתין עד שיוכלו ללמוד ולהבין תורת החסידות (יפוצו מעינותיך חוצה – הכנה לביאת המשיח) בלשון הקודש (שהרי – רובם ככולם – עדיין אינם מבינים לשון הקודש), אלא, צריכים ללמוד עמהם תיכף, בלשון עם ועם.

ובכל אופן, התפשטות והפצת החסידות בלשונו דארה"ע – מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה, אשר, ענין זה פועל (כאמור) גם על עבודת ההכנה בזמן הזה.

(משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו – מוגה)

- (28) כז, ח. (29) פרש"י עה"פ. ולהעיר ש"היטב" במספר האחרוני בגימטריא שבעים (רא"ם, גו"א ולבשו האורה עה"פ. ועוד).
- (30) להעיר שיום הסתלקותו – שלימות עבודתו בעלמא דין – (בעשירי יח' קודש) בחודש שבט, אשר, בראש החודש (ובכל יום שבו) "הואיל משה באר את התורה", "בשבעים לשון פירשה להם" (דברים א, גה. ובפרש"י. וראה שיחות ש"פ שמות וס"פ וארא שנה זו).
- (31) ישע"י סא, ה. (32) שם ס, י. (33) צפני"ג, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים ספי"א.
- (34) רבא"ע שם, ח. מהר"י קרא, רד"ק, מצו"ד ומצו"צ עה"פ. (35) ישע"י שם, כב (סיום וחותרם ההפסטה דשבת זו). וראה סנהדרין צח, א.
- ולהעיר משערי אורה (שער הפורים ד"ה יביאו לבוש מלכות פצ"ד ואילך) אודות העילוי ד"בעתה" לגבי "אחישנה", שאז מספיקים לברר את כל ניצוצות הקדושה, ולא נאבד אפילו ניצוץ הכי קטן, משא"כ ב"אחישנה" כו'. אמנם, ה"אחישנה" בימינו אלו (להיותו לאחרי ה"בעתה", שהרי "כלו כל הקיצין" וה"אחישנה" – אינו אלא ביחס להסרת איזו סיבה שונה ומשונה שעדיין מעכבת את הגאולה), הרי כולו למעלייתא.

הקשר והשייכות בין פרשת תבוא לח"י אלול

א. הקביעות דשבת פ' תבוא היא לעולם בסמיכות לח"י אלול – יום הולדת שני המאורות הגדולים, הבעש"ט ואדמו"ר הזקן¹ - בשבוע דפ' תבוא, או בימי השבוע שמתברכים משבת² פ' תבוא (כקביעות שנה זו).

והנה, ידוע³ שמועדי השנה (כולל – ח"י אלול⁴) מרומזים גם בפרשיות התורה שקורין בזמנים אלו.

וכתורת אדמו"ר הזקן⁵ (בעל יום ההולדת דח"י אלול) שצריכים "לחיות" עם הזמן, כלומר, שחיייו של יהודי, חיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמעשה דיבור ומחשבה כו', צריכים להיות חדורים בעניני התורה שקורין ולומדים באותו זמן – פרשת השבוע⁶.

ובהתאם לכך, יש למצוא את הקשר והשייכות דח"י אלול לפ' תבוא – בנוגע לעבודה בפועל, "המעשה הוא העיקר"⁷, כדלקמן.

ב. ביאור ההוראה דפ' תבוא – כפי שבאה בשמה של הפרשה⁸, "תבוא":

התחלת הפרשה, "והי' כי תבוא אל הארץ"⁹ – אינה אלא הקדמה לציונים שצריכים

- (1) שיחת ח"י אלול תש"ג (סה"ש תש"ג ע' 141 ואילך). (2) ראה זח"ב סג, ב. פח, א. (3) של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצ"א). (4) כידוע שנקרא יו"ט ומועד – ראה בארוכה סה"ש שם ע' 140 ואילך. סה"ש תש"ה ע' 122 ואילך. (5) "היום יום" - ב' חשון. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך. (6) והחידוש שבזה לגבי כללות הענין ד"הם (תורה ומצוות) חיינו" – לא רק באופן כללי, אלא גם באופן פרטי (פרשת השבוע, ובפרשת השבוע גופא – כפי שנחלקת לשבעה חלקים, כנגד שבעת ימי השבוע), וענינו בעבודה – שלא זו בלבד שהתורה היא בבחי' חיות כללי, כי אם, שנמשכת גם בחיות פרטי, שבא בהתגלות בחיי הנשמה בגוף, בחיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמחשבה דיבור ומעשה, היינו, שהחיות דגוף הגשמי הוא – תורה.
- ועפ"ז יש לבאר את הסיבה לכך שגם גדולי וזקני החסידים התייגעו על ביאור תורה זו, עד שלאחרי כמה זמן נתבארה תורה זו ע"י אדמו"ר האמצעי (כמסופר בסה"ש שם) – מצד גודל החידוש שבדבר, כאמור, שהתורה נמשכת באופן דחיות פרטי כו', אשר, זוהי עבודה נעלית ביותר באופן שבאין-ערוך כו', ויש רפ"ד. "היום יום" - י"א סיון).
- צורך בנתינת כח מיוחדת – ע"י נשיא הדור, אדמו"ר הזקן, ובתוספת ביאור והסבר – ע"י אדמו"ר האמצעי, שנתמנה ע"י אדמו"ר למדריכם של החסידים. (7) אבות פ"א מ"ז. (8) ראה לקו"ש ח"ה ע' 58. וש"נ. ועוד. ולהעיר מתורת בעלי יום ההולדת דח"י אלול ש"שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש, מהוה ומחי' את הדבר הנקרא בשם זה" (הובא מאדה"ז בשעיהו"א בתחלתו. לקו"א לה"מ סרמ"ד. אות' לה"מ ד, סע"ג ואילך).
- (9) להעיר גם מהקשר לשיעור היומי ברמב"ם (הל' טומאת מת* רפ"א): "ארץ העכו"ם, בתחילה גזרו על גושה . . חזרו וגזרו על אורה שיטמא כו'", אשר, בענין זה מוגדת ביותר מעלתה של "הארץ" ארץ ישראל –
- (* להעיר מהשייכות דתחיית המתים לרבינו הזקן (בעל יום ההולדת דח"י אלול) - כיזוע פתגם גדולי החסידים על רבינו הזקן שהוא "מחיי מתים", כי, חידושו של רבינו הזקן הוא - גילוי תורת חסידות חב"ד, בלבושי ההשגה דחב"ד שבנפש, עד לשכל האנושי והסבעי, וזוה"ע דתחיית המתים בעבודה הרוחנית - שהרי, אין לך דבר קר ענין של מיתה) כשכל האנושי והסבעי, וכשהשכל מבין ומתפעל מהשגה אלקית, "אין דאס דער אמת"ע תחיית המתים" (קונטרס תורת החסידות רפ"ד. "היום יום" - י"א סיון).

לקיימם לאחר הכניסה לארץ, כלומר, **לאחרי** ש"תבוא אל הארץ", אזי "ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו' והלכת אל המקום אשר יבחר ה' וגו'"10. ועד"ז בהמשך הפרשה – "ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ גו' והקמות לך אבנים גדולות גו' וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת באר היטב"11; "אלה יעמדו לברך את העם על הר גריזים בעברכם את הירדן גו'"12.

כלומר, בפ' תבוא לא מדובר אודות הציווי דכניסה לארץ, כיבוש וחלוקת הארץ (שכבר נאמר בפרשיות שלפנ"ז¹³), כי אם, אודות קיום המצוות לאחר הכניסה לארץ; ואילו הענין ד"כי תבוא אל הארץ" הוא – שמכיון שכבר יודעים בבירור ובוודאות גמורה ש"תבוא את הארץ" תיכף ומיד, אזי, בא הציווי על ההכנה לקיום המצוות לאחר הכניסה לארץ.

ואעפ"כ, שם הפרשה הוא **"תבוא"**, כלומר, לא על שם הציוויים לאחר הכניסה לארץ (**תוכן הפרשה**), כי אם, על שם הידיעה והוודאות ד"תבוא אל הארץ" (**הקדמה** לתוכן הפרשה).

וטעם הדבר – כי, כשיודעים בבירור ובוודאות ש"תבוא אל הארץ", תיכף ומיד, אזי, גם ההכנה לקיום המצוות לאחר הכניסה לארץ נעשית באופן אחר לגמרי.

יהודי צריך להיות חדור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ"

ג. ומזה למדים הוראה בנוגע לעבודה בפועל בימינו אלו:

שלמות הענין ד"תבוא אל הארץ", הוא – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלמה, גאולה שאין אחרי' גלות¹⁴, שאז יהי' קיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך"¹⁵.

וההכנה לזה – כללות העבודה דקיום התומ"צ בזמן הגלות, ובמיוחד **בסוף** זמן הגלות, ובלשון הספרי¹⁶: "אע"פ שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ, היו מצויינים במצוות, שכשתחזרו לא יהיו עליכם חדשים", "כי עיקר כל המצוות ליושבים בארץ ה'"¹⁷, שכן, ע"י קיום התומ"צ בזמן הזה, באופן ד"ציונים"¹⁸, זוכים לקיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך", לאחר ש"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה.

ועל זה באה ההוראה והלימוד משם הפרשה – **"תבוא"**:

כדי שעבודת ההכנה לקיום התומ"צ "כמצות רצונך" לאחר ש"תבוא אל הארץ" (ע"י

כיתרון האור מן החושך כו'. ולהעיר גם מסיום וחותרם השיעור: "חזקת דרכים של עולי בבל טהורות אע"פ שהן מובלעות בארץ העכו"ם" – **שההליכה** לארץ ישראל (שע"ז "תבוא אל הארץ") פועלת טהרה אפילו בדרכים שמובלעות בארץ העכו"ם, והטהרה בחזקתה לאחר כו"כ מאות שנים.

(10) כו, ב.

(11) כז, ב-ח.

(12) שם, יב.

(13) פינחס כו, נב ואילך. מסעי, ג נ ואילך. ועוד.

(14) מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב. ועוד.

(15) ראה בארוכה תו"ח ר"פ ויחי (צה, א, צו, ג-ד). אוה"ת שם (כרך ו) תשכח, ב ואילך. המשך וככה תרל"ז פי"ז ואילך. ובכ"מ.

(16) עקב יא, יז. הובא ונת' ברמב"ן אחרי יח, כה.

(17) רמב"ן שם.

(18) ל' הכתוב – ירמי' לא, כ. ספרי ורמב"ן שם.

קיום התומ"צ בזמן הגלות) תהי' **כדבעי** – יש צורך שיהודי יהי' חדור **בידיעה וודאית וברורה** שתיכף ומיד **"תבוא אל הארץ"**, כניסה וביאה לארץ **בפועל ממש**, ובאופן ד"וירשתה וישבת בה",

שכן, ידיעה זו פועלת שיוכל להתגבר **בנקל** על כל ההעלמות וההסתרים דחשכת הגלות, ולעבוד עבודתו "בשמחה ובטוב לבב"¹⁹, בידעו שחשכת הגלות אינה אלא לפי שעה בלבד, **ותיכף ומיד** – "תבוא אל הארץ" . וירשתה וישבת בה"²⁰.

ד. עפ"ז מובן הקשר והשייכות דפ' תבוא לח"י אלול:

ח"י אלול הוא – יום הולדת דהבעש"ט ואדמו"ר הזקן, שענינם – גילוי והפצת תורת החסידות, החל מגילוי תורת החסידות הכללית ע"י הבעש"ט, עד לגילוי תורת חסידות חב"ד ע"י אדמו"ר הזקן²¹.

וע"פ הידוע²² גודל העילוי דיום הולדת של צדיקים, שאז "מזלו²³ גובר"²⁴ – מובן, שביום זה ישנה התגברות יתירה בגילוי והפצת תורת החסידות.

והנה, גילוי והפצת תורת החסידות מהווה הכנה לביאת המשיח, כידוע²⁵ מה ששמע הבעש"ט בהיכל משיח מפיו של משיח, במענה על שאלתו "אימת אתי מר" – "בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה", והרי עיקר העיקר ד"יפוצו מעינותיך חוצה" נעשה ע"י גילוי תורת חסידות חב"ד²⁶, באופן ד"תפרנסון"²⁷, בהבנה והשגה בחב"ד שבנפש.

וזוהו הקשר דפ' תבוא לח"י אלול – **שלאחרי** גילוי והפצת תורת החסידות (תוכן הענין דח"י אלול), ניתוסף עוד יותר בבירור ובוודאות **שתיכף ומיד** "תבוא אל הארץ", דמכיון שנתקיים כבר הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה", נסללה הדרך ל"אתי מר", ביאת מלכא

(19) פרשתנו כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן.

של"ה סוף פרשתנו (שיפו, א). תניא פכ"ו. ובכ"מ.

(20) ראה גם שיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ס"ד.

(21) להעיר, שענינם של הבעש"ט ואדמו"ר הזקן מרומם גם בפסוק "היום הזה נהיית לעם" (כו, ט) שבפ' תבוא: ענינו של הבעש"ט – כידוע שהנהגתו של הבעש"ט הייתה לחזור בעירות ומושבות בני' ולהביאם שיאמרו "ברוך השם" וכיו"ב (סה"מ אידיש ע' 138 ואילך), היינו, גילוי והתעוררות נקודת היהדות, שזהו תוכן הענין ד"היום הזה נהיית לעם". וענינו של אדמו"ר הזקן – כפי שמבאר אאמו"ר (לקוטי לוי"צ לוח"ג ע' שפח) ש"היום הזה הוא מספר ג"פ הוי', הוא הג' מוחין דגדלות **חב"ד**" (וכן בפסוק "לתהלה לשם ולתפארת" (שבפרשתנו כו, יט), כמבואר בלקו"ת (פרשתנו מב, ב – מובא בלקוטי לוי"צ שם) דקאי על **חב"ד**) – ענינו של אדמו"ר הזקן, מייסד תורת חסידות **חב"ד**.

(22) לקו"ש ח"ה ע' 86 שוה"ג להערה 1. וש"נ. וראה ג"כ בענינינו (ח"י אלול): סה"ש תש"ג ע' 89 ואילך. שם ע' 186 ואילך. – נת' בארוכה בלקו"ש חכ"ד ע' 35. וש"נ.

178 ואילך.

(23) גם (ואדרבה – באופן נעלה יותר) בישראל, כידוע הפירוש במרז"ל (שבת קנו, א) "אין מזל לישראל", ש"בחי' אין, שהוא מקור החכמה, וכמ"ש והחכמה מאין תמצא, הוא המזל לישראל" (קונטרס חנוך לנער ע' 48. וראה לקו"ת ר"פ האזינו. ובכ"מ).

ולהעיר, שענין זה ("אין", מקור החכמה, בחי' הכתר) שייך במיוחד **לבעש"ט** – כידוע (סה"ש תש"ב ריש ע' 19. ועוד) שבחינתו היא בחי' **הכתר** (עתיק, פנימיות הכתר). וכמו כן שייך גם **לאדמו"ר הזקן**, בחי' החכמה (סה"ש שם) – ע"פ המבואר בלקו"ת (ס"פ בחוקות) בפירוש המשנה (אבות רפ"ג – שלומדים בשבת זו) **"דע מאין באת"**, "אין הוא **חכמה**, כמ"ש והחכמה מאין תמצא".

(24) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע שם.

(25) אגה"ק דהבעש"ט (נדפסה בכש"ט בתחלתו. ובכ"מ).

(26) ראה סה"ש תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

(27) תקו"ז ת"ו בסופו. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 136 הע' 35. וש"נ.